

ŘEHOLE SV. BENEDIKTA — REGULA BENEDICTI (ukázky)

Kap. 5: Poslušnost

- [1] První stupeň pokory je poslušnost bez váhání.
[2] Vyznačují se jí ti, jimž není nic dražší než Kristus.
[3] Pro svatou službu, k níž se zavázali svými slibů, či ze strachu před peklem nebo pro slávu věčného života,
[4] jakmile představený něco rozkáže, jako by příkaz vyšel od samého Boha, ihned to bez váhání vykonají.
[5] Pán o nich říká: Poslouchá mě na jediné slovo.
[6] A těm, kdo učí, říká: Kdo poslouchá vás, poslouchá mne.
[7] Takoví mniši tedy ihned opouštějí svůj osobní zájem a zřikají se vlastní vůle,
[8] ihned odkládají vše z rukou, zanechají nedokončené, co dělali, a rychlým krokem poslušnosti následují skutkem hlas toho, kdo dal rozkaz.
[9] A v chvatu bázně Boží, jako by se zmíněný příkaz učitelův i hotové žákovo dílo odehrály zároveň,
probíhá obojí co nejrychleji.
[10] To láska je nutí jít k životu věčnému.
[11] Proto vykračují na úzkou stezku, o níž Pán říká: Úzká je cesta, která vede k životu.
[12] Nežijí podle vlastního úsudku, neposlouchají své žádosti a choutky, ale následují úsudek a rozkaz někoho jiného, jsou v klášteře a touží mít nad sebou opata.
[13] Bezpochyby tak plní výrok Páně: Přišel jsem, ne abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal.
[14] Tato poslušnost však bude Bohu milá a lidem příjemná jen tehdy, když se rozkaz neplní ani zmateně, ani loudavě, liknavě či s reptáním nebo s odmouváním.
[15] Vždyť poslušnost, která se prokazuje představeným, se prokazuje Bohu. On přece řekl: Kdo poslouchá vás, poslouchá mne.
[16] Žáci mají poslušnost prokazovat ochotně, protože Bůh miluje radostného dárce.
[17] Jestliže totiž žák poslouchá nerad a reptá nejen ústy, ale i v srdci,
[18] tu i kdyby rozkaz splnil, nebude to už milé Bohu, který viděl jeho reptající srdce,
[19] a za takový čin už nedojde žádné odměny. Naopak, neučiní-li zadost a nepolepší-li se, bude za reptání potrestán.

De oboedientia

- [1] Primus humilitatis gradus est oboedientia sine mora.
[2] Haec convenit his qui nihil sibi a Christo carius aliquid existimant.
[3] Propter servitium sanctum quod professi sunt seu propter metum gehennae vel gloriam vitae aeternae,
[4] mox aliquid imperatum a maiore fuerit, ac si divinitus imperetur moram pati nesciant in faciendo.
[5] De quibus Dominus dicit: Obauditu auris oboedivit mihi.
[6] Et item dicit doctoribus: Qui vos audit me audit.
[7] Ergo hi tales, relinquentes statim quae sua sunt et voluntatem propriam deserentes,
[8] mox exoccupatis manibus et quod agebant imperfectum relinquentes, vicino oboedientiae pede iubentis vocem factis sequuntur,
[9] et veluti uno momento praedicta magistri iussio et perfecta discipuli opera, in velocitate timoris Dei, ambae res communiter citius explicantur.
[10] Quibus ad vitam aeternam gradiendi amor incumbit,
[11] ideo angustam viam arripiunt – unde Dominus dicit: Angusta via est quae ducit ad vitam,
[12] ut non suo arbitrio viventes vel desiderii suis et voluptatibus oboedientes, sed ambulantes alieno iudicio et imperio, in coenobiis degentes abbatem sibi praeesse desiderant.
[13] Sine dubio hi tales illam Domini imitantur sententiam qua dicit: Non veni facere voluntatem meam, sed eius qui misit me.
[14] Sed haec ipsa oboedientia tunc acceptabilis erit Deo et dulcis hominibus, si quod iubetur non trepide, non tarde, non tepide, aut cum murmure vel cum responso nolentis efficiatur,
[15] quia oboedientia quae maioribus praebetur Deo exhibetur; ipse enim dixit: Qui vos audit me audit.
[16] Et cum bono animo a discipulis praebere oportet, quia hilarem datorem diligit Deus.
[17] Nam, cum malo animo si oboedit discipulus et non solum ore sed etiam in corde si murmuraverit,

[18] etiam si impleat iussionem, tamen acceptum iam non erit Deo qui cor eius respicit murmurantem,

Kap. 33: Soukromý majetek mnichů

[1] Především musíme z kláštera vykořenit jednu špatnost:

[2] nikdo se nesmí opovážít něco dávat nebo přijímat bez opatova dovolení

[3] a nemá mít žádný soukromý majetek, vůbec nic, ani knihy, ani tabulky a ani pisadlo, prostě vůbec nic.

[4] Vždyť mnichům není dovoleno mít ve vlastní moci ani své tělo a svou vůli.

[5] Vše potřebné však mají očekávat od otce kláštera a nesmějí mít nic, co by jim opat nedal nebo nedovolil.

[6] Všichni mají všechno společné, jak je psáno, aby nikdo o ničem neříkal, že je to jeho vlastní, a ani si to nemyslel.

[7] Kdyby byl někdo přistižen, že má v této nejničemnější špatnosti zalíbení, bude napomenut jednou a pak podruhé,

[8] a jestliže se nepolepší, bude potrestán.

Kap. 40: Množství nápojů

[1] Každý má od Boha svůj vlastní dar: jeden pro to, druhý pro ono.

[2] A tak určujeme množství stravy pro druhé s jistými rozpaky.

[3] Vzhledem k lidské slabosti se domníváme, že na den stačí každému hemina vína.

[4] Ti, kterým dá Bůh sílu ke zdrženlivosti, ať vědí, že dojdou zvláštní odměny.

[5] Zdali místní poměry, práce nebo vedra vyžadují více, to posoudí představený. Dbá se o to, aby nedošlo k přesycení nebo k opilosti.

[6] Čteme sice, že se víno pro mnichy vůbec nehodí, ale protože za našich časů o tom nelze mnichy přesvědčit, shodněme se na tom, že nebudeme pít do sytosti, nýbrž méně,

[7] protože víno přivádí k nevázanosti i moudré.

[8] Kde však se sebou místní chudoba nese, že nelze opatřit ani výše uvedené množství, ale jen mnohem méně nebo vůbec nic, ať ti, kdo tam žijí, dobrořečí Bohu a nereptají.

[9] To připomínáme hlavně proto, aby nereptali.

[19] et pro tali facto nullam consequitur gratiam; immo poenam murmurantium incurrit, si non cum satisfactione emendaverit.

Si quid debeant Monachi proprium habere

[1] Praecipue hoc vitium radicatus amputandum est de monasterio,

[2] ne quis praesumat aliquid dare aut accipere sine iussione abbatis,

[3] neque aliquid habere proprium, nullam omnino rem, neque codicem, neque tabulas, neque graphium, sed nihil omnino,

[4] quippe quibus nec corpora sua nec voluntates licet habere in propria voluntate;

[5] omnia vero necessaria a patre sperare monasterii, nec quicquam liceat habere quod abbas non dederit aut permiserit.

[6] Omniaque omnium sint communia, ut scriptum est, ne quisquam suum aliquid dicat vel praesumat.

[7] Quod si quisquam huic nequissimo vitio deprehensus fuerit delectari, admoneatur semel et iterum;

[8] si non emendaverit, correctioni subiaceat.

De mensura potus

[1] Unusquisque proprium habet donum ex Deo, alius sic, alius vero sic;

[2] et ideo cum aliqua scrupulositate a nobis mensura victus aliorum constituitur.

[3] Tamen infirmorum contuentes imbecillitatem, credimus heminam vini per singulos sufficere per diem.

[4] Quibus autem donat Deus tolerantiam abstinentiae, propriam se habituros mercedem sciant.

[5] Quod si aut loci necessitas vel labor aut ardor aestatis amplius poposcerit, in arbitrio prioris consistat, considerans in omnibus ne surrepat satietas aut ebrietas.

[6] Licet legamus vinum omnino monachorum non esse, sed quia nostris temporibus id monachis persuaderi non potest, saltem vel hoc consentiamus ut non usque ad satietatem bibamus, sed parcius,

[7] quia vinum apostatare facit etiam sapientes.

[8] Ubi autem necessitas loci exposcit ut nec suprascripta mensura inveniri possit, sed multo minus aut ex toto nihil, benedicant Deum qui ibi habitant et non murmurent.

[9] Hoc ante omnia admonentes ut absque murmurationibus sint.

Kap. 49: Čtyřicetidenní postní doba

[1] Ačkoliv má mít ráz doby postní celý život mnicha,

[2] je málo těch, kteří k tomu najdou sílu. Proto doporučujeme, aby mniši alespoň v postních dnech

střežili svůj život v úplné čistotě

[3] a aby v těch posvátných dnech zároveň smývali i nedbalosti jiných časů.

[4] Správně se to děje tak, že se zdržíme všech špatností a oddáme se modlitbě s pláčem, čtbě, zkroušenosti srdce a zdrženlivosti.

[5] V těch dnech si tedy nad obvyklé úkoly své služby něco přidejme – zvláštní modlitby, zdrženlivost v pokrmech a nápojích,

[6] aby každý z vlastní vůle obětoval něco Bohu nad povinnou míru s radostí Ducha svatého.

[7] Každý si odřekne něco z pokrmu, z pití, ze spánku, z povídavosti, z žertů a v radostné duchovní touze čeká na svaté Velikonoce.

[8] To, co chce obětovat, musí však předložit svému opatovi, aby se to konalo s jeho modlitbou a schválením,

[9] protože cokoliv se děje bez svolení duchovního otce, považuje se za opovážlivost a touhu po prázdné slávě, a nikoliv za zásluhu.

[10] Vše se tedy má konat s opatovým schválením.

De Quadragesimae observatione

[1] Licet omni tempore vita monachi quadragesimae debet observationem habere,

[2] tamen, quia paucorum est ista virtus, ideo suademus istis diebus quadragesimae omni puritate vitam suam custodire omnes pariter,

[3] et neglegentias aliorum temporum his diebus sanctis diluere.

[4] Quod tunc digne fit si ab omnibus vitiis temperamus, orationi cum fletibus, lectioni et compunctioni cordis atque abstinentiae operam damus.

[5] Ergo his diebus augeamus nobis aliquid solito pensu servitutis nostrae, orationes peculiare, ciborum et potus abstinentiam,

[6] ut unusquisque super mensuram sibi indictam aliquid propria voluntate cum gaudio Sancti Spiritus offerat Deo,

[7] id est subtrahat corpori suo de cibo, de potu, de somno, de loquacitate, de scurrilitate, et cum spiritalis desiderii gaudio sanctum Pascha exspectet.

[8] Hoc ipsud tamen quod unusquisque offerit abbati suo suggerat, et cum eius fiat oratione et voluntate,

[9] quia quod sine permissione patris spiritalis fit, praesumptioni deputabitur et vanae gloriae, non mercedi.

[10] Ergo cum voluntate abbatis omnia agenda sunt.

Kap. 57: Odborníci v klášteře

[1] Jsou-li v klášteře odborníci, a opat jim to dovolí, ať se vši pokorou vykonávají svou odbornost.

[2] Kdyby se některý začal pro svou dovednost vynášet, a zdálo se mu, že klášteřu přispívá něčím zvláštním,

[3] bude mu ta práce odňata a nevrátí se k ní, dokud se nepokoří a opat mu to znovu nedovolí.

[4] Má-li se něco z prací odborníků prodat, musejí si ti, jejichž rukama zboží prochází, dát pozor,

aby se nedopustili nějakého podvodu.

[5] Ať si stále připomínají Ananiáše a Safiru, aby smrt, která ty dva postihla na těle,

[6] nezasáhla na duši je a všechny, kdo by se dopustili na klášterním majetku nějakého podvodu.

[7] V cenách ať se neprojevuje neřest lakoty,

[8] ale prodává se vždy o něco laciněji, než mohou nabízet lidé ve světě,

[9] aby tak byl ve všem oslavován Bůh.

Kap. 58: Způsob přijímání bratří

[1] Kdo přijde nově, aby vedl klášterní život, tomu se vstup nemá povolovat snadno,

[2] ale jak praví apoštol: Zkoumejte duchy, zda-li jsou z Boha.

[3] Když tedy příchozí vytrvale klepe, a po čtyřech nebo pěti dnech se ukáže, že potíže a příkoří při vstupu snáší trpělivě a že na své prosbě trvá i nadále,

[4] povolí se mu vstoupit a bude po několik dní v cele pro hosty.

[5] Potom ať je v cele, kde se učí a kde jedí a spí novicové.

[6] Novicům je přidělen takový starší bratr, který umí získávat duše, a ten se o ně velmi pečlivě stará.

[7] Ať bedlivě zkoumá, zda novic opravdu hledá Boha a zda je horlivý ve službě Boží, v poslušnosti i ve snášení příkoří.

[8] Dopředu se novici řekne o všech těžkostech a nesnázích, kterými vede cesta k Bohu.

[9] Slíbí-li pak, že vytrvá a zůstane, přečte se mu po dvou měsících celá tato řehole

[10] a řekne se mu: "Toto je zákon, pod nímž chceš bojovat. Dokážeš-li to zachovávat, vstup, nemůžeš-li, svobodně odejdi.

De artificibus Monasterii

[1] Artifices si sunt in monasterio cum omni humilitate faciant ipsas artes, si permiserit abbas.

[2] Quod si aliquis ex eis extollitur pro scientia artis suae, eo quod videatur aliquid conferre monasterio,

[3] hic talis erigatur ab ipsa arte et denuo per eam non transeat, nisi forte humiliato ei iterum abbas iubeat.

[4] Si quid vero ex operibus artificum venummandum est, videant ipsi per quorum manus transigenda sint ne aliquam fraudem praesumant.

[5] Memorentur semper Ananiae et Saphirae, ne forte mortem quam illi in corpore pertulerunt,

[6] hanc isti vel omnes qui aliquam fraudem de rebus monasterii fecerint in anima patiantur.

[7] In ipsis autem pretiis non surripiat avaritiae malum,

[8] sed semper aliquantum vilius detur quam ab aliis saecularibus dari potest,

[9] ut in omnibus glorificetur Deus.

De disciplina suscipiendorum Fratrum

[1] Noviter veniens quis ad conversationem, non ei facilis tribuatur ingressus,

[2] sed sicut ait Apostolus: Probate spiritus si ex Deo sunt.

[3] Ergo si veniens perseveraverit pulsans et illatas sibi iniurias et difficultatem ingressus post quattuor aut quinque dies visus fuerit patienter portare et persistere petitioni suae,

[4] adnuatur ei ingressus et sit in cella hospitem paucis diebus.

[5] Postea autem sit in cella noviciorum ubi meditent et manducent et dormiant.

[6] Et senior eis talis deputetur qui aptus sit ad lucrandas animas, qui super eos omnino curiose intendat.

[7] Et sollicitudo sit si revera Deum quaerit, si sollicitus est ad opus Dei, ad oboedientiam, ad opprobria.

[8] Praedicentur ei omnia dura et aspera per quae itur ad Deum.

[9] Si promiserit de stabilitate sua perseverantia, post duorum mensuum circulum legatur ei haec regula per ordinem

[10] et dicatur ei: Ecce lex sub qua militare vis; si potes observare, ingredi; si vero non potes, liber discede.

[11] Jestliže zůstane nadále, zavede se do cely pro novice a znovu je zkoušen ve všestranné trpělivosti.

[12] Aby věděl, čemu jde vstříc, přečte se mu Řehole znovu po šesti měsících.

[13] A zůstává-li i potom, táž Řehole se mu po čtyřech měsících přečte ještě jednou.

[14] Jestliže po zralé úvaze slíbí, že bude všechno zachovávat a plnit vše, co se mu poručí, pak ať je přijat do komunity

[15] a je si vědom, že mu už od toho dne není podle zákona Řehole dovoleno z kláštera odejít

[16] ani setřást ze sebe jho Řehole, kterou mohl po tak dlouhém rozvažování buď odmítnout, anebo přijmout.

[17] Kdo má být přijat, ať oratoři před celou komunitou slíbí svou stálost, změnu mravů a poslušnost.

[18] Slíbí to před Bohem a Jeho svatými, takže kdyby někdy jednal jinak, ví, že bude tím, komu se vysmívá, zavržen.

[19] O svém slibu sepíše listinu se jmény svatých, jejichž ostatky tam jsou, a jménem přítomného opata.

[20] Tu listinu napíše vlastní rukou. Neumí-li psát, ať poprosí jiného. Připojí své znamení a položí ji vlastní rukou na oltář.

[21] Když ji tam položí, zazpívá novic ihned verš: Přijmi mě, Hospodine, podle svého slibu, abych byl živ, mou nadějí nezklam.

[22] Tento verš po něm celá komunita třikrát opakuje a přidává Sláva Otcí.

[23] Tehdy se nový bratr vrhne každému k nohám s prosbou, aby se za něho modlil. Od té doby je považován za člena komunity.

[24] Má-li nějaký majetek, rozdá ho předtím chudým, anebo právoplatným darováním převede na klášter. Z toho všeho si nic neponechá pro sebe,

[25] protože ví, že od toho dne není pánem ani nad svým vlastním tělem.

[26] Proto se hned v oratoři svlékne z vlastních šatů, které má na sobě, a obleče se do šatů klášterních.

[27] Šaty, které svlékl, se uloží v šatně.

[28] Kdyby snad – nedej Bůh – podlehl ďáblovým pokušením a odešel z kláštera, bude vysvěcen z klášterního šatu a vyhnán.

[11] Si adhuc steterit, tunc ducatur in supradictam cellam noviciorum et iterum probetur in omni patientia.

[12] Et post sex mensuum circuitum legatur ei regula, ut sciat ad quod ingreditur.

[13] Et si adhuc stat, post quattuor menses iterum relegatur ei eadem regula.

[14] Et si habita secum deliberatione promiserit se omnia custodire et cuncta sibi imperata servare, tunc suscipiatur in congregatione,

[15] sciens et lege regulae constitutum quod ei ex illa die non liceat egredi de monasterio,

[16] nec collum excutere de sub iugo regulae quem sub tam morosam deliberationem licuit aut excusare aut suscipere.

[17] Suscipiendus autem in oratorio coram omnibus promittat de stabilitate sua et conversatione morum suorum et oboedientia,

[18] coram Deo et sanctis eius, ut si aliquando aliter fecerit, ab eo se damnandum sciat quem irridit.

[19] De qua promissione sua faciat petitionem ad nomen sanctorum quorum reliquiae ibi sunt et abbatis praesentis.

[20] Quam petitionem manu sua scribat, aut certe, si non scit litteras, alter ab eo rogatus scribat et ille novicius signum faciat et manu sua eam super altare ponat.

[21] Quam dum imposuerit, incipiat ipse novicius mox hunc versum: Suscipe me, Domine, secundum eloquium tuum et vivam, et ne confundas me ab expectatione mea.

[22] Quem versum omnis congregatio tertio respondeat, adiungentes Gloria Patri.

[23] Tunc ille frater novicius prosternatur singulorum pedibus ut orent pro eo, et iam ex illa die in congregatione reputetur.

[24] Res, si quas habet, aut eroget prius pauperibus aut facta sollemniter donatione conferat monasterio, nihil sibi reservans ex omnibus,

[25] quippe qui ex illo die nec proprii corporis potestatem se habiturum scit.

[26] Mox ergo in oratorio exuatur rebus propriis quibus vestitus est et induatur rebus monasterii.

[27] Illa autem vestimenta quibus exutus est reponantur in vestiario conservanda,

[28] ut si aliquando suadenti diabolo consenserit ut egrediatur de monasterio – quod absit – tunc exutus rebus monasterii proiciatur.

[29] Svou listinu, kterou opat vzal z oltáře, však bratr nazpět nedostane – bude uchována v klášteře.

Kap. 59: Přijímání synů šlechticů a chudých

[1] Kdyby některý šlechtic obětoval svého syna Bohu v klášteře, a kdyby byl ten hoch nezletilý, sepíše jeho rodiče listinu, o které jsme mluvili výše,

[2] a s obětním darem a chlapcovou rukou ji zavinou do oltářního plátna a tak ho obětují.

[3] O jeho majetku pak buď ve zmíněné listině pod přísahou slíbí, že mu nikdy nic nedají ani oni sami, ani skrze prostředníka, ani jakýmkoliv jiným způsobem, ani mu nedají příležitost něco vlastnit.

[4] Anebo jestliže tak učinit nechťejí a raději by něco chtěli dát klášteři jako záslužnou almužnu,

[5] pořídí o tom, co chtějí dát, pro klášter darovací smlouvu. Přejí-li si to, ať si tam vyhradí užívání výnosu.

[6] Tak se všechno zajistí a chlapci nezůstane žádná vyhlídka, kterou by se – nedej Bůh – dal oklamat a tak zahynul. To známe ze zkušenosti.

[7] Podobně ať si počínají i méně majetní.

[8] A ti, kteří nemají vůbec nic, prostě jen sepíše listinu a s obětním darem obětují svého syna před svědky.

Kap. 64: Ustanovení opata

[1] Při ustanovení opata platí vždy zásada, aby to byl ten, koho si v bázni Boží zvolila buď celá komunita, nebo i její sebemenší část podle zdravějšího úsudku.

[2] Ten, kdo má být ustanoven, má být zvolen podle zásluh života a učitelské moudrosti, i kdyby byl v pořadí komunity poslední.

[3] Kdyby však – nedej Bůh – celá komunita jednomyslně zvolila někoho, kdo by souhlasil s jejími špatnostmi,

[4] a ty špatnosti kdyby vešly ve známost biskupa, do jehož diecéze to místo patří, nebo kdyby se o nich dozvěděli okolní opatové nebo křesťané,

[5] ať zabrání tomu, aby společný názor zkažených převlád. Ať ustanoví správce hodného pro dům Boží.

[29] Illam tamen petitionem eius, quam desuper altare abbas tulit, non recipiat, sed in monasterio reservetur.

De filiis nobilium vel pauperum qui offeruntur

[1] Si quis forte de nobilibus offerit filium suum Deo in monasterio, si ipse puer minor aetate est, parentes eius faciant petitionem quam supra diximus

[2] et cum oblatione ipsam petitionem et manum pueri involvant in palla altaris, et sic eum offerant.

[3] De rebus autem suis, aut in praesenti petitione promittant sub iureiurando quia numquam per se, numquam per suffectam personam nec quolibet modo ei aliquando aliquid dant aut tribuunt occasionem habendi;

[4] vel certe si hoc facere noluerint et aliquid offerre volunt in eleemosynam monasterio pro mercede sua,

[5] faciant ex rebus quas dare volunt monasterio donationem, reservato sibi, si ita voluerint, usufructu.

[6] Atque ita omnia obstruantur ut nulla suspicio remaneat puero per quam deceptus perire possit – quod absit – quod experimento didicimus.

[7] Similiter autem et pauperiores faciant.

[8] Qui vero ex toto nihil habent, simpliciter petitionem faciant et cum oblatione offerant filium suum coram testibus.

De ordinando Abbate

[1] In abbatis ordinatione illa semper consideretur ratio ut hic constituatur quem sive omnis concurs congregatio secundum timorem Dei, sive etiam pars quamvis parva congregationis saniore consilio elegerit.

[2] Vitae autem merito et sapientiae doctrina eligatur qui ordinandus est, etiam si ultimus fuerit in ordine congregationis.

[3] Quod si etiam omnis congregatio vitiis suis – quod quidem absit – consentientem personam pari consilio elegerit,

[4] et vitia ipsa aliquatenus in notitia episcopi ad cuius dioecesim pertinet locus ipse vel ad abbates aut christianos vicinos claruerint,

[5] prohibeant pravorum praevalere consensum, sed domui Dei dignum constituent dispensatorem,

[6] Ať vědí, že za to dostanou dobrou odměnu, učiní-li to s čistým úmyslem a z horlivosti pro Boha, a naopak trest za hřích, kdyby to zanedbali.

[7] Ustanovený opat musí mít stále na mysli, jaké břemeno na sebe vzal a komu bude ze svého správcovství skládat účty.

[8] Ať si je vědom, že má spíše pomáhat než předsedat.

[9] Proto má být vzdělán v Božím zákoně, aby měl znalost a mohl z ní vynášet věci nové i staré. Ať je čistý, střídmý, milosrdný.

[10] Ať vždycky dává přednost milosrdenství před soudem, aby sám došel milosrdenství.

[11] Ať nenávidí špatnosti, miluje bratry.

[12] I při trestání musí postupovat moudře a nepřehánět, aby nádobu, z níž chce příliš seškrábat rez, nerozbil.

[13] Ať stále počítá se svou vlastní křehkostí a pamatuje na to, že nalomenou třtinu nesmí dolomit.

[14] Tím nechceme říci, aby nechal bujet špatnosti, ale aby je vytrhával moudře a s láskou, jak to podle něho komu prospívá. O tom jsme už mluvili.

[15] A má se snažit být více milován než obáván.

[16] Ať není prudký ani úzkostlivý, ať nepřehání a není neústupný, ať není žárlivý a příliš podezřívavý, protože by nikdy nespočinul v pokoji.

[17] Ve svých rozkazech má být prozíravý a rozvážný. Ať už rozhoduje o věcech Božích nebo světských, v tom, co poroučí, musí rozlišovat míru a musí vše řídit

[18] s myšlenkou na rozlišování míry patriarchy Jakuba, který řekl: Budu-li svá stáda hnát příliš, za den mi všechna pohynou.

[19] Opat si tedy osvojí tento výrok i jiné příklady rozlišování míry, matky ctností, a řídí vše tak, aby silní měli, po čem touží, a slabí aby neutekli.

[20] Hlavně však musí ve všem zachovávat tuto Řeholi,

[21] aby po dobré službě uslyšel od Pána to, co dobrý služebník, který svým druhům dával pšenici v pravý čas:

[22] Amen, pravím vám, ustanoví ho nad celým svým majetkem.

[6] scientes pro hoc se recepturos mercedem bonam, si illud caste et zelo Dei faciant, sicut e diverso peccatum si neglegant.

[7] Ordinatus autem abbas cogitet semper quale onus suscepit et cui redditurus est rationem vilicationis suae,

[8] sciatque sibi oportere prodesse magis quam praeesse.

[9] Oportet ergo eum esse doctum lege divina, ut sciat et sit unde proferat nova et vetera, castum, sobrium, misericordem,

[10] et semper superexaltet misericordiam iudicio, ut idem ipse consequatur.

[11] Oderit vitia, diligit fratres.

[12] In ipsa autem correptione prudenter agat et ne quid nimis, ne dum nimis eradere cupit aeruginem frangatur vas;

[13] suamque fragilitatem semper suspectus sit, memineritque calamum quassatum non conterendum.

[14] In quibus non dicimus ut permittat nutriri vitia, sed prudenter et cum caritate ea amputet, ut viderit cuique expedire sicut iam diximus,

[15] et studeat plus amari quam timeri.

[16] Non sit turbulentus et anxius, non sit nimis et obstinatus, non sit zelotypus et nimis suspiciosus, quia numquam requiescit;

[17] in ipsis imperiis suis providus et consideratus, et sive secundum Deum sive secundum saeculum sit opera quam iniungit, discernat et temperet,

[18] cogitans discretionem sancti Iacob dicentis: Si greges meos plus in ambulando fecero laborare, morientur cuncti una die.

[19] Haec ergo aliaque testimonia discretionis matris virtutum sumens, sic omnia temperet ut sit et fortes quod cupiant et infirmi non refugiant.

[20] Et praecipue ut praesentem regulam in omnibus conservet,

[21] ut dum bene ministraverit audiat a Domino quod servus bonus qui erogavit triticum conservis suis in tempore suo:

[22] Amen dico vobis, ait, super omnia bona sua constituit eum.